

**FREIDA
McFADDEN**

POIKAYSTÄVÄ

Suomentanut Jussi Tuomas Kivi

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos

The Boyfriend

Copyright © 2024 by Freida McFadden

Published by agreement with Licht & Burr Literary Agency,
Denmark on behalf of Jane Rotrosen Agency, LLC

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51782-5

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2025

PROLOGI

ENNEN

TOM

Olen kiihkeästi, tuskallisesti, täydellisesti ja typerästi rakastunut. Tytön nimi on Daisy. Tapasimme nelivuotiaina, ja olen rakastanut häntä siitä asti. Niin säälettävä minä olen. Kun näin hänet leikkipuistossa syöttämässä oravia, tajusin, että Daisy Driscoll oli kaunein ja hyväsydämisin olento, jonka olin koskaan nähnyt. Ja se oli menoa.

En kertonut hänelle tunteistani pitkään aikaan. En vain voinut. Tuntui täysin mahdottomalta, että tuo enkeli, jolla oli kultaiset hiukset, vaaleansiniset silmät ja posliininsileä iho, voisi koskaan tuntea edes kymmenesosaa siitä, mitä minä tunsin häntä kohtaan. Joten miksi edes yrittää?

Viime aikoina jokin on kuitenkin muuttunut.

Viime aikoina Daisy on antanut minun saattaa hänet koulusta kotiin. Jos olen onnekas, saan pitää häntä kädestä, ja kun hän hymyilee minulle salaperäisesti kirsikanpunaisilla huulillaan, polveni notkahtavat. Olen alkanut ajatella, että ehkä Daisy odottaa minun suutelevan häntä.

Silti minua pelottaa. Pelkään, että jos yritän suudella häntä, Daisy läimäyttää minua. Pelkään, että jos kerron hänelle tunteistani, hän vain katsoo minua säälivästi ja sanoo, ettei valitettavasti tunne samoin. Sen jälkeen tuskin saisin enää saattaa häntä kotiin.

Mutta se ei pelota minua eniten.

Eniten minua pelottaa, että jos kumarrun suutelemaan Daisya, hän antaa minun tehdä sen. Pelkään, että hän haluaa olla tyttöystäväni. Pelkään, että hän päästää minut huoneeseensa, kun hänen vanhempansa ovat poissa, ja voimme vihdoin olla kahden.

Ja pelkään kuollakseni, että kun saan olla hänen kanssaan kahden, kiedon sormeni hänen kauniin, valkoisen kaulansa ympäri ja kuristan hänet hengiltä.

1. LUKU

NYKYPÄIVÄ

SYDNEY

Kuka tuo mies on ja mitä hän on tehnyt deittikumppanilleni?

Minun oli tarkoitus illastaa kahdeksalta Kevin-nimisen miehen kanssa. Alun perin meidän piti tavata jo kuudelta drinkkien merkeissä, koska drinkeiltä on helpompi karata, mutta Kevin viestitti minulle Cynch-deittisovelluksessa joutuvansa jäämään myöhään töihin ja ehdotti, että menisimmekin syömään illallista vasta kahdeksalta.

Suostuin miettimättä sen tarkemmin.

Viestien perusteella Kevin vaikutti tosi mukavalta. Ja hän näytti söpöltä valokuvissaan. *Tosi* söpöltä. Niissä hänellä oli poikamainen hymy ja pilkettä silmäkulmassa. Vaaleanruskeat, ihanan pörröiset hiukset laskeutuivat otsalle. Hän näytti nuorelta Matt Damonilta. Olen käynyt Cynchin kautta monilla surkeilla treffeillä, mutta tällä kertaa olin varovaisen optimistinen. Saavuin jopa ajoissa ravintolaan. Viimeiset kymmenen minuuttia olen odottanut innokkaasti Kevinin saapumista.

”Sydney?” edessäni seisova mies sanoo.

”Niin?”

Tuijotan miestä ja odotan hänen sanovan, että Kevin on kuollut traagisessa taksionnettomuudessa matkalla treffeillemme, koska tämä tyyppi ei *todellakaan* ole Kevin. Mutta hän ojentaaakin kätensä.

”Minä olen Kevin”, hän sanoo.

En liikahda baarijakkaraltani. ”Olet vai?”

Okei, jos ollaan rehellisiä, kaikki näyttävät deittisovelluksen kuvissa paremmilta kuin oikeasti. Jos haluaa päästä treffeille, ei kannata napata itsestään kuvaa, jossa kömpii krapulaisena sängystä. Enemmän kannattaa laittautua kunnolla ja ottaa itseltään viisikymmentä kuvaa kaikista mahdollisista kulmista eri valaistuksilla, ja valita niistä paras. Sehän on vain järkevää.

Ja hei, ehkä tuo täydellinen kuva saattaa olla kymmenen vuotta vanha. En hyväksy sitä, mutta ymmärrän, miksi sellaista tehdään.

Mutta tämä tyyppi...

On täysin mahdotonta, että hän olisi sama mies kuin Cynch-profilissaan. Hän ei ole edes sama mies kymmenen vuotta sitten – tai *koskaan*. En usko sitä.

Vaikka se onkin vähän tökeröä, kaivan puhelimen laukusta ja avaan sovelluksen miehen nenän edessä. Vertaan kuvan poika-maisena komeaa miestä edessäni seisovaan mieheen. Jep – ei *todellakaan*.

Tämäniltainen treffikumppanini on ainakin kymmenen vuotta vanhempi kuin kuvan mies ja langanlaiha – melkein luiseva. Hänen silmänsäkin näyttävät erivärisiltä kuin kuvassa. Vaaleat hiukset ovat harventuneet huomattavasti, ja jäljelle jääneet on vedetty taakse epäsiistille poninhännälle.

Mies ei ole sama kuin kuvassa. Olen siitä jopa varmempi kuin omasta esittelytekstistäni, jonka mukaan nautin Netflix-maratoineista ja pitkistä kävelyretkistä Central Parkissa.

”Niin, minä se olen”, Feikki-Kevin vakuuttaa minulle. (Vaikka oikeastaan ”Feikki-Kevin” on kuvassa oleva mies. Ehkä kuvassa on oikeasti Matt Damon. Olen aika varma siitä.)

Olen vähällä huomauttaa, ettei hän näytä lainkaan kuvaltaan, mutta sanat kuulostavat mielessäni kovin pinnallisilta. Okei, Kevin tosiaan näyttää erilaiselta kuin profilikuvassaan. Mutta onko sillä oikeasti väliä? Olemme kirjoitelleet toisillemme Cynchissä, ja hän vaikutti ihan mukavalta. Minun pitäisi antaa hänelle mahdollisuus.

Ja ellei tapaaminen suju hyvin, ystäväni Gretchen pelastaa minut kahdenkymmenen minuutin kuluttua turvasoitolla, ja saan tekosynn häipyä. En koskaan lähde treffeille ilman ennalta sovitua turvasoittoa.

”Tosi mukava tavata näin kasvokkain”, oikea Kevin sanoo. ”Näytät täsmälleen samalta kuin kuvassasi.”

Odottaako hän kuulevansa samat sanat minun suustani? Onko tämä jonkinlainen koe? ”Öh”, sanon.

”Tule”, hän sanoo. ”Mennään istumaan.”

Valitsemme nurkkapöydän baarin puolelta. Kun kävelemme pöydän luo, en voi olla panematta merkille Kevinin pituutta. Yleensä pidän pitkistä miehistä, mutta Kevin kaipaisi kipeästi vähän lihaa luidensa ympärille. Ihan kuin vierelläni kävelisi harjanvarsi.

”Olen tosi iloinen, että tapaamme vihdoin”, Kevin sanoo sujahtaessaan vastapäiselle penkille. Miksi hänen poninhäntänsä on niin sotkuinen? Eikö hän olisi voinut edes kammata hiuksiaan ennen treffejä?

”Niin minäkin”, sanon, mikä on vain osittainen valhe.

Kevin tuijottaa minua tiiviisti hyväksyvä ilme kasvoillaan. ”Sydney, kun nyt tapaamme kasvokkain, minun on pakko myöntää, että minusta sinä olet melko lailla täydellinen nainen.”

”Ai?”

”Ihan totta.” Kevinin kasvot säteilevät. ”Jos sulkisin silmäni ja kuvittelisin täydellisen tytön, se olisit sinä.”

Vau. Sepä... suloista. Tuo saattoi olla parhaita kehuja, joita olen koskaan treffeillä kuullut. Kiitos, Oikea Kevin. Ehkä on hyvä, etten häipynytään. Kuten sanottu, pidän pitkistä miehistä, ja vaikka hän näyttääkin täysin erilaiselta kuin profilikuvassaan, hän on herättänyt kiinnostukseni.

”Kiitos.”

”Tai no”, hän lisää, ”käsivarsiasi lukuun ottamatta.”

”*Käsivarsiani?*”

”Ne ovat vähän löysät.” Hän nyrpistää nenäänsä. ”Mutta muuten – vau. Kuten sanoin, olet täydellinen nainen.”

Hetkinen. Käsivarteniko muka ovat liian löysät? Sanoiko hän oikeasti niin?

Pahinta on, että ryhdyn heti tarkkailemaan sivusilmällä paljaita käsivarsiani. Miksi ihmeessä valitsin hihattoman mekon? Kaapissani on vain kaksi hihatonta mekkoa. Olisin voinut pukea jostain, joka peittäisi ilmeisen kauheat käsivarteni, mutta ei, minun oli pakko valita juuri *tämä*.

”Voinko tuoda jotain juotavaa?”

Tarjoilija seisoo pöytämme vieressä kulmakarvat koholla. Kiskon katseeni irti hirviömaisista käsivarsistani ja katson häntä. ”Minä... ottaisin kevytkokiksen.”

”Kevytkokiksen?” Kevin kuulostaa loukkaantuneelta. ”Onpa tylsää. Ota mieluummin joku oikea juoma.”

En koskaan juo alkoholia ensitreffeillä Cynchissä tapaamieni miesten kanssa. En halua arvostelukykyni heikkenevän.

”Kevytkokis on oikea juoma.”

”Eikä ole.”

”No, se on *nestettä*.” Tuijotan Kevinia tahmean puupöydän yli. ”Joten minusta sitä voi hyvin kutsua juomaksi.”

Kevin pyöräyttää tarjoilijalle silmiään. ”Hyvä on. Minä otan Coronan, ja hän ottaa *kevytkokiksen*.” Sitten hän iskee tarjoilijalle silmää ja muodostaa huulillaan sanan ”sori”.

Vilkaisen vierelläni olevaa laukkua. Milloin Gretchen oikein soittaa? Tarvitsen pakotien.

Mutta ehkä olen epäreilu. Olen tuntenut Oikean Kevinin vasta viisi minuuttia. Minun pitäisi antaa hänelle mahdollisuus. Siksihän pyysin Gretcheniä soittamaan vasta kahdenkymmenen minuutin kuluttua. Viidessä minuutissa ehtii tehdä vain hätäisen arvon. Ellen voi suoda miehelle viittä minuuttia enempää, minun on käytävä ensitreffeillä seuraavat kaksikymmentä vuotta. Ja koska olen jo kolmekymmentäneljä, minulla ei ole varaa sellaiseen.

”Jumankauta”, Kevin huokaisee seuraten tarjoilijaa katseellaan tämän hakiessa juomiamme. ”Hänellä on *tosi* hyvät käsivarret.”

Gretchen, mikä maksaa?

2. LUKU

”Uusien jäsenten pitää siis maksaa kaksi tuhatta dollaria ryhmään liittymisestä”, Kevin selittää, ”mutta jokaisesta myydystä lomapaketista voi ansaita viiden tuhannen dollarin provision. Aika siistiä, vai mitä?”

Kuljetan ranskalaista perunaa lautaselleni muodostunutta ket-suppiraitaa pitkin. Treffit ovat kestäneet jo melkein neljäkymmentä minuuttia, ja jostain selittämättömästä syystä olen yhä täällä. Typerä Gretchen. Hän varmaan kiehnää poikaystävänsä kanssa tai jotain vastaavaa, ja on unohtanut minut täysin. Lähetin hänelle jopa ”SOS”-viestin, mutta hän ei ole vielääkään soittanut.

”Voisin ihan varmasti saada sinut mukaan ryhmään.” Kevin puraisee tulista kanansiipeään – hänellä on uskomattoman hyvä ruokahalu noin hoikaksi mieheksi. Kun huomautin Kevinille aiemmin poskelle valuneesta grillikastikkeesta, hän pyyhki sen pois, mutta sotkee itsensä koko ajan uudelleen. Jossain vaiheessa kyllästyin huomauttelemaan hänen töhryisistä kasvoistaan. ”Haluatko, että soitan Loisille pääkonttoriin? Tämä on uskomaton tilaisuus, Sydney. Olet onnekas, kun tapasit minut.”

”Ei kiitos”, sanon.

Kevin ojentaa kätensä ja nappaa kevytkokikseni. Kun hänen siipensä saapuivat, hän valitti niiden olevan liian tulisia. Sitä

seuraavien viidentoista minuutin aikana hän on kulauttanut kurkkuunsa ensin yhden ja sitten toisen oluen, ja nyt hän on kaapannut kevytkokiksenikin. ”Miksi ei? Miksi kieltäydyt mahdollisuudesta tienata kuusinumeroisia summia vuodessa?”

”Vaikka siksi, että kyseessä on pyramidihuijaus.”

”Pyramidihuijaus!” Kevin naurahtaa. ”Mistä niin päättelet?”

”Olen kirjanpitäjä ja osaan tunnistaa pyramidihuijaukset.”

”Ei, nyt et ymmärrä”, Kevin intää. ”Kuule, yritän tehdä sinulle palveluksen, Sydney. Sinulla on supertylsä työ, jossa sinun on naputeltava numeroita päivästä toiseen. Etkö mieluummin tekisi muutaman myynnin vuodessa ja rentoutuisi loppuajan omalla luksuslomamökilläsi?”

En tiedä, mitä vastata, joten tartun laukkuuni. ”Käyn vessassa.”

Toivon, että vessassa olisi ikkuna, josta voisin kiivetä ulos.

Kun pääsen naistenhuoneeseen, huomaan, ettei siellä valitettavasti ole ikkunaa. Niinpä teen tarpeeni ja katselen seuraavat pari minuuttia itseäni peilistä. Tarkastelen huolellisesti ”löysiä” käsivarsiani. Eiväthän ne niin pahoilta näytä.

Vai näyttävätkö?

Olen vähällä kirjoittaa Googlen hakukenttään ”käsivarsia hoikentavat jumppaliikkeet”, kun puhelimeni alkaa soida. Gretchenin nimi lävähtää näytölle, ja puren hampaani yhteen. Lopultakin hän soittaa. Neljäkymmenen helvetin minuutin kuluttua. Pyyhkäisen näyttöä vastatakseni puheluun.

”Oikeasti, Gretchen?” tiuskaisen puhelimeen viitisimättä edes tervehtiä. ”Olen elämäni hirveimmillä treffeillä, ja se on oikeastaan sinun syytäsi.”

Se on vähän epäreilua. Oikea Kevin ansaitsee vähintään puolet kunniasta. Mutta olen vihainen ja haluan purkaa tunteeni jollekin.

”Olen tosi pahoillani!” Gretchen parahtaa. ”Randy ja minä katseltiin leffaa, ja minulta meni ajantaju...”

”Aivan.”

”En edes halunnut katsoa sitä leffaa”, Gretchen vakuuttaa. ”Randy lupasi muistuttaa minua soittamisesta, mutta sitten – no, tiedät kyllä.”

Kuulen Randyn *ään*en taustalta: ”Hei! *Älä* sano sille, että se oli minun syytäni!” Sitten Gretchen kikattaa kuin Randy kutittelisi häntä. Puren huultani. Tuntuu katkeralta, miten söpöjä Gretchen ja Randy ovat yhdessä. Kun ystävästyimme, Gretchen oli sinkku niin kuin minäkin. Mutta eräänä päivänä olimme hississä, ja hän alkoi yhtäkkiä hehkuttaa, kuinka suloinen rakennukseni talonmies on. Ja nyt he ovat olleet jo ainakin puoli vuotta kimpassa.

Ei pidä ymmärtää väärin. Olen iloinen, että ystäväni on löytänyt unelmiensa miehen. Minun etsintäni sen sijaan jatkuvat yhä.

”Missä olet nyt?” Gretchen kysyy.

”Piileskelen vessassa, tietenkin.”

”Voi Luoja. Olen tosi pahoillani.”

”Ei se mitään”, murahdan. ”Sekstailit varmaan intohimoisesti poikaystäväsi kanssa. Samaan aikaan minä jumitan täällä tyypin kanssa, joka yrittää houkutella minua pyramidihuijaukseen.”

”Voi ei, Syd! Oikeastiko?”

”Se ei ole edes pahinta”, sanon. ”Tyypin *äiti* soitti FaceTime-puhelun kesken ruokailun, ja hän vastasi soittoon. Minun oli pakko jutella hänen *äitinsä* kanssa! Hänen äitinsä, Gretchen! Ekoil-la treffeillä!”

”Olen tosi pahoillani”, Gretchen sanoo, mutta huomaa, että hän yrittää pidätellä nauruntyrskähdystä.

”Ihan varmaan.”

”Olen oikeasti pahoillani, Syd. Olen kamala. Tarjoan huomenna latten ja muffinin joogan jälkeen.”

Voisin varmaan hyväksyä anteeksipyyntöni. Treffini ovat joka tapauksessa melkein ohi. Noin viiden minuutin kuluttua minun ei tarvitse nähdä Kevinia tai Feikki-Keviniä enää koskaan. Tai no, Feikki-Keviniä joudun ehkä vielä joskus katselemaan, jos satun näkemään jonkun Matt Damonin leffan.

Hyvästelen Gretchenin, vilkaisen vielä kerran kriittisesti käsivarsiani (jotka ovat hemmetin hyvät sellaisina kuin ovat – Kevin painukoon helvettiin!). Sitten palaan pöytään, ja jopas, ihme on tapahtunut – lasku odottaa pöydällä. Saatan päästä täältä nopeammin kuin luulinkaan.

”Olit siellä ikuisuuden”, Kevin toteaa ja pyyhkii huuliaan paitansa hihansuuhun. Kastike häviää hänen suupielestään, mutta leviää Kevinin valko-punaruudulliselle paidalle. Se ei enää kiinnosta minua tippaakaan. ”Tipahditko pönttöön?”

Saan aikaiseksi haalean hymyn. ”Kiitos illallisesta.”

”Totta kai.” Kevin liu’uttaa laskun pöydän yli minua kohti. ”Sinun osuutesi on kolmekymmentäkahdeksan dollaria.”

En olisi halunnutkaan Kevinin maksavan ateriaani, koska olisi tyhmää jäädä hänelle velkaa, mutta minun on vaikea ymmärtää, miten pieni salaatti ja kevytkokis tippeineen voivat maksaa yhteensä kolmekymmentäkahdeksan dollaria. Sisäinen kirjanpitäjäni haluaisi poimia laskun ja selvittää todellisen osuuteni, mutta sisäinen naiseni ei halua pitkittää tätä enää sekuntiakaan. Joten heitän pöydälle kaksi parinkymppin seteliä.

Kun Kevin könyää pois loosista, radiosta alkaa soida ”Eye of the Tiger”. Hän virnistää minulle ja iskee silmää. ”Tämä on lempibiisini. Eikö *Rocky* olekin maailman paras leffa?”

”En ole nähnyt sitä.”

Kevin tarttuu teatraalisesti rintaansa kuin olisin juuri kertonut tappavani huvikseni koiranpentuja. ”Etkö ole nähnyt sitä?”

”En.”

”No, nyt tiedän, mitä tehdään toisilla treffeillä.”

Päätän olla oikomatta hänen harhaluuloaan toisista treffeistä. Mutta aion blokata hänet Cynchissä heti täältä päästyäni. Kevinillä ei ole oikeaa puhelinnumeroani, joten hän ei voi enää ottaa minuun yhteyttä.

”Ja sitten”, Kevin lisää, ”kolmansilla treffeillä voidaan katsoa *Rocky II*. Ja neljänsillä *Rocky III*!”

Kun pääsemme ulos baarista, Kevin suunnittelee jo viiden-
siä treffejämme (*Rocky IV*). Nyt on elokuun puoliväli – loistava
aika pukeutua kammottavat käsivarteni paljastavaan hihattomaan
mekkoon. Ilmankosteuskin on New Yorkissa tapissa tähän vuo-
denaikaan. Vaikka käytin hiuksiin jätettävää hoitoainetta ja käsit-
telin kiharrinta huolellisesti, hiukseni ovat alkaneet pörröttyä ul-
koilmassa. Onneksi en voisi vähempää välittää, mitä treffikump-
panini ajattelee hiuksistani juuri nyt.

”Saatan sinut kotiin”, Kevin sanoo.

Melkein tukehdun. ”Ei, ei tarvitse.”

Hän kohottaa leukaansa. ”Vaadin sitä ehdottomasti. On jo pi-
meää. Eihän herrasmiehen sovi antaa naisensa kävellä pimeässä
yksin kotiin.”

”Ei tarvitse. Oikeasti.”

”Voit päästä hengestäsi, Sydney.”

Se tuntuu epätodennäköiseltä. Joka tapauksessa olen valmis
ottamaan riskin vain päästäkseni eroon tuosta hyypiöstä. Mut-
ta Kevinin ilme on päättäväinen, ja alan epäillä, että minun oli-
si ehkä helpointa vain antaa hänen saattaa minut kotiin. Ei sillä,
että antaisin hänen saattaa minut *oikeaan* kotiini. Asun kymme-
nen korttelin päässä täältä. Kun olemme kävelleet kolme tai neljä
korttelia, voin osoittaa jotain satunnaista rakennusta ja väittää sitä
kotitalokseni. Sitten pääsen lopullisesti eroon Oikeasta Kevinistä.

”Hyvä on”, mutisen. ”Lähdetään sitten.”

Hän virnistää. ”Näytä sinä tietä.”

Koska on tiistai-ilta eikä viikonloppu, kadut ovat tyhjempiä kuin tavallisesti, kun liikun yksinäni pimeään aikaan. Erityisesti siksi, että liikun yleensä vilkkaammalla alueella. Nyt oikaisen asuinkorttelien läpi vain päästäkseni mahdollisimman nopeasti kotiin. Asuinalueilla on hiljaisempaa ja virtsa haisee vähemmän kuin tavanomaisilla reiteilläni. Täällä on niin autiota, että Kevinin seura ei ehkä ollutkaan huono idea. Siitä huolimatta aion salata häneltä kotini sijainnin. Jos hän saa tietää missä asun, en pääse hänestä enää ikinä eroon.

Pysähdyn erään hiekkakivitalon eteen vain muutaman korttelin päässä oikeasta asunnostani ja viittaen kohti porraskaidetta. ”No niin, perillä ollaan!”

Toivottavasti Kevin ei vaadi päästä saattamaan minua sisälle, koska en voi avata ovea. Hän näyttää kuitenkin haluttomalta lähtemään.

”Minulla oli tosi hauskaa, Sydney”, Kevin sanoo.

En voi sanoa samaa edes kohteliaisuudesta. ”Okei.”

Hänen suupielensä nytkähtää. ”Miten olisi halaus?”

”Öh...” Silmäilen hänen ojennettuja käsiään ja kosteassa elokuun ilmassa kainaloihin ilmestyneitä läikkiä. ”En halaile ensitreffeillä.”

”Ai.” Hetken jo luulen, että hän aikoo väittää vastaan, mutta sitten hän sanoo: ”No, entäs suudelma?”

Onko tuo tyyppi menettänyt järkikultansa? Sanoin jo, etten halua edes halata häntä – enkä todellakaan tuntea hänen limaisia huuliaan omillani.

”Älä viitsi”, hän sanoo. ”Minähän tarjosin sinulle illallisen. Etkö todellakaan aio suudella minua?”

Tarjosi minulle illallisen? Millä planeetalla hän elää? Maksoin neljäkymppiä salaatista, ja hän väittää *tarjonneensa minulle*

illallisen? ”En suutele tai halaile ensitreffeillä”, selitän. Ja siltä varalta, että hän ehdottaa seuraavaksi lantioiden hinkkaamista yhteen tai jotain vastaavaa, lisään varmuuden vuoksi: ”En hyväksy ensitreffeillä minkäänlaista koskettelua.”

”Ihan tosi?”

Kevin astuu lähemmäs. Hän on paljon minua pitempi, mutta haistan yhä kitkerän oluen hajun hänen hengityksessään. Astun taaksepäin ja törmään niin sanotun asuinrakennukseni mataliin ulkorappusiin. Katselen katua, mutten näe yhtäkään jalankulkijaa. Sen toki tiesin, että Kevin on surkea treffikumppani, mutta pidin häntä kuitenkin harmittomana tapauksena.

Se oli paha virhe.

”Älä viitsi, Sydney.” Hän astuu taas askeleen lähemmäs, tällä kertaa inhottavan lähelle. Kevin saattaa olla hontelo, mutta hän näyttää vahvalta. Ainakin hän on minua vahvempi, se on varma. ”Et saa härnätä tuolla tavalla. Pyydän vain yhtä suudelmaa, herranjumala.”

”Nämä treffit taitavat olla ohi”, sanon napakasti.

”Älä härnää.” Kevin kurtistaa kulmiaan, ja hänen kasvonsa vääristyvät katulampun himmeässä valossa. ”Te naiset olette kaikki ihan samanlaisia. Ette koskaan löydä aviomiestä, ellette suostu edes suutelemaan treffeillä.”

Mielessäni myrskyää. Mietin, onko laukussani mitään aseeksi kelpaavaa. Gretchen antoi minulle pippurisumutepullon, mutta jätin sen kotiin, koska se vuoti käsilaukuuni, enkä ole ikinä ollut lähelläkään tilannetta, jossa olisin voinut tarvita sitä. Mutta minulla on pullo käsidesiä. Toimisiko se, jos suihkuttaisin sitä hänen silmiinsä? Tietenkin minun pitäisi ensin löytää se jättimäisestä käsilaukustani, joka on varmaan vähintään kahdeksankymmentäprosenttisesti täynnä ruttuisia nenäliinoja.

Päätän, että paras vaihtoehto on painella tyyppin ohitse ja juosta pakoon. Korttelin tai parin päästä löytyy varmasti muita ihmisiä.

”Sydney”, hän sanoo.

Välttelen katsekontaktia, kun yritän livahtaa hänen ohitse. Mutta Kevin on nopeampi kuin luulisi. Hänen sormensa tarttuvat ranteeseeni ja painavat minut rosoista tiiliseinää vasten. Lui-sevat sormet pureutuvat ihooni.

”Älä viitsi, Sydney”, Kevin sanoo. ”Ei lopeteta iltaa vielä. Hauskuus on vasta alussa.”

3. LUKU

Kevin painautuu minua vasten. Happaman oluen löyhkä on melkein sietämätön, ja joudun kääntämään päätäni, kun yritän rimpuilla irti hänen otteestaan.

Hän ei halua vain suudella. Hän haluaa jotain enemmän. Eikä aio lähteä ennen kuin saa haluamansa. Minun ei olisi pitänyt antaa hänen saattaa minua kotiin.

Luoja, miten hän onkin noin *vahva*?

”Päästä irti!” sihahdan.

”Minähän sanoin”, Kevin ärisee hampaidensa välistä, ”että sinun pitää lopettaa hännäminen.”

Hän työntää koko vartalonsa painon minua vasten, mikä tuntuu tukahduttavalta ja epämiellyttävältä. Avaan suuni valmiina kiljaisemaan korviahuumaavasti. Tällä kadulla on asuinrakennuksia. Joku varmasti kuulee, vaikka kaikki ikkunat ovatkin kiinni ja ilmastointilaitteet hurisevat täysillä. Mutta ennen kuin huuliltani pääsee ääntäkään, takaani kajahtaa:

”Hei! *Hei!* Mitä siellä tapahtuu?”

Kevin hellittää otteensa ranteestani. Hän vetäytyy pari senttiä taaksepäin, ja koska olen taas vapaa liikkumaan, päätän hyödyntää tilaisuuden. Tuen itseäni metalliroskikseen, nostan oikeaa jalkaani ja pamautan polveni Kevinin haaroihin niin lujaa kuin pystyn.

Tuntuu tyydyttävältä katsella, miten nopeasti Kevin menee maihin. En ole koskaan ennen potkinut miehiä palleille, mutta vau – sehän toimii hyvin. Kevin kyyristyy kaksin kerroin ja puristaa jalkoväliliään. Hänen kasvonsa helottavat kirkkaanpunaisina. Se tuntuu euforiselta, kunnes menetän tasapainoni ja horjahdan. Sitten kaadun taaksepäin ja kolautan pääni metalliseen roskikseen.

”Saatanan ämmä!” Kevin huohottaa. ”Mikä helvetti sinua vaivaa?”

Kun kömmin varovasti takaisin jaloilleni, siristän silmiäni ja yritän erottaa avukseni rientäneen hahmon varjojen keskeltä. Näin pimeässä on vaikea nähdä tarkasti, mutta hän on selvästi mies. Pituudeltaan ja ruumiinrakenteeltaan tavanomainen. Hän katselee maassa yhä kyyristelevää Keviniä, mutta kääntää sitten katseensa minuun.

”Oletteko kunnossa, neiti?”

”Tämä ei kuulu sinulle!” Kevin ärjäisee. ”Me oltiin treffeillä, senkin paskiainen. Meillä oli tosi hauskaa.”

Mysteriemies katsoo minua yhä ja odottaa vastaustani. Hänen silmänsä ovat tummat varjot.

”Olen kunnossa.” Pyyhin jalkakäytävän pölyä hihattomasta sinisestä mekostani, jota tuskin enää koskaan puen päälleni. Siihen on monia syitä, muun muassa se, että olen epävarma liian löysistä käsivarsistani. Minun on varmaan pakko heittää tämä mekko roskikseen, kun pääsen kotiin. ”Tarkoitan, että *nyt* olen kunnossa.”

”*Sinäkö* olet kunnossa?” Kevin puuskahtaa. ”Sinut pitäisi haastaa oikeuteen pahoinpitelystä!”

Mysteriemies naurahtaa epäuskoisesti. ”Minä näin, mitä olit tekemässä. Soitan mielelläni poliisille ja kerron kaiken.”

Mies vetää sanojensa vakuudeksi puhelimen taskustaan aivan kuin todella aikoi soittaa hätänumeroon. Sitten hän vilkaisee minua taas kuin lupaa kysyäkseen, mutta minä pudistan päätäni. En

halua iltani päättyvän näin. Haluan vain päästä kotiin ja pulahtaa kylpyammeeseen. Ja blokata Kevinin Cynchissä. Voin raportoida hänestä ylläpitäjille. Heillä on hänen yhteystietonsa.

Ensimmäistä kertaa illan aikana Kevin näyttää oikeasti huolestuneelta. Hän onnistuu vaivalloisesti suoristautumaan ja nousee pystyyn. ”Hei”, hän sanoo. ”Hei, kuule, taisit käsittää väärin. En aikonut –”

”Painu tiehesi”, Mysteerimies keskeyttää. ”Nyt. Ennen kuin treffikumppanisi muuttaa mielensä poliiseille soittamisesta.” Hänen äänensä madaltuu pari pykälää melkein murinaksi. ”Ja jos vielä *koskaan* häiritset häntä, todistan mielelläni oikeudessa. Tiedätkö, miten seksuaalirikollisia kohdellaan vankiloissa?”

Kevinin silmät laajenevat. Vihdoin hän tajuaa.

Katselen, kun treffikumppanini lähtee ontumaan katua pitkin. Onneksi hän ei suuntaa oikeaa kotitaloani kohti. Tunnen hartioitteni rentoutuvan vasta, kun hän on kadonnut näkyvistä.

”Oletko varmasti okei?” Mysteerimies kysyy.

Käännän pääni hänen äänensä suuntaan. Mies on astunut kätulampun valokeilaan, ja näen hänet nyt kunnolla. Ja...

Vau.

Tiedättehän sen siirappisen jutun, jota kuulee usein – että joskus sitä vain katsoo jotakuta ja tuntee saaneensa salamaniskun. Olen aina pitänyt sellaisia juttuja naurettavina, kunnes niin tapahtui minulle noin kolme vuotta sitten, kun tapasin ensimmäisen salamarakkauteni. Siitä ei kuitenkaan tullut mitään, ja olin jo luopunut toivosta kokea mitään vastaavaa. Mutta nyt sama tapahtuu taas. Se hemmetin salama iskee minuun jälleen.

Tuntematon mies on lievästi sanottuna kuuma pakkaus. Hänelä on paksut mustat hiukset ja hiilenmustat silmät, joiden intensiivinen katse iskee uuden salamaniskun lävitseni. Voimakas leuka antaa miehestä äärimmäisen itsevarman ja hallitun vaikutelman.

Hänen kasvonsa ovat miellyttävän symmetriset. Musta t-paita korostaa hänen hoikkaa vartaloaan ja syventää hänen tummien hiustensa ja silmiensä väriä. Eikä hänen vasemmassa kädessään näy merkkiäkään vihkisormuksesta.

Parasta on kuitenkin se, miten hän vastaa katseeseeni. Minä sain salamaniskun, mutta hänkin tunsi sen. Voisin panna vaikka henkeni pantiksi.

”Olen kunnossa”, saan sanotuksi. ”Vain... no, järkyttynyt.”

Mysteriemies katsoo kadun suuntaan varmistaakseen, että Kevin on todella häipynyt. ”Onko hän poikaystäväsi?”

Pudistan päätäni. ”Tapasimme vasta tänään. Cynchissä.” Kasvojani kuumottaa hieman. ”En tarkoita siis mitään *seksijuttuja*. Kävimme ihan normaaleilla treffeillä.” Lisään tarpeettomasti: ”Ne menivät huonosti.”

”Huomasin sen.”

”Hän ei tiedä, missä asun.” Kietaisen kädet tiukasti ympärilläni. ”Ilmoitan hänestä sovellukseen. Siellä otetaan tällaiset jutut vakavasti. En usko, että hän häiritsee minua enää. Mutta... kiitos, kun autoit.”

Mies väläyttää vinon hymyn. ”Näytit pärjäävän ihan hyvin itsekin. Se tyyppihän pystyi hädin tuskin kävelemään.”

Hymyilen tyytyväisenä muistellessani, miltä tuntui upottaa polvi Kevinin haaroväliin. ”Kiitos.”

Mysteriemies tuijottaa minua vino hymy huulillaan. Sähköä välissämme voisi melkein koskettaa. Joskus en ole varma, onko mies kiinnostunut minusta vai ei, mutta Mysteriemiehen katseesta huomaan, että hän on kiinnostunut. Ja vaikka olenkin yhä järkyttynyt äskeisestä, antaisin hänelle mielelläni puhelinnumeroni – vaikka heti.

Tämä olisi täydellinen ensikohtaaminen. Voin jo kuvitella kertovani tarinaa lapsillemme: *Se nilkki yritti suudella minua, ja sitten, lapsikullat, tapasin isänne.*

Okei, menen ehkä hieman asioiden edelle. Mutta joskus nämä asiat vain tietää.

”Pääsetkö varmasti turvallisesti kotiin?” Mysteerimies kysyy.

Katselen ympärilleni. Kadulle on viime minuuttien aikana ilmestynyt lisää väkeä. Se ei tunnu enää yhtä autiolta kuin silloin, kun Kevin kävi minuun käsiksi. ”Pärjään kyllä.”

”Hienoa”, hän sanoo.

Ja sitten hän kääntyy järkytykseksi ympäri. Lähteäkseen.

”Öh, kiitos vielä!” huudahdan. ”Olen tosi kiitollinen avustasi. Olet periaatteessa sankarini.”

Se saa hänet hymyilemään leveästi. Ja jos mahdollista, hän on hymyillessään entistäkin komeampi. Ehkä hän on näyttelijä, malli tai jotain vastaavaa. Jessus sentään.

”Ei mitään”, mies sanoo. ”Olen vain iloinen, että olet kunnossa.”

Tuijotamme toisiamme vielä hetken, ja kuvittelen hänen seuraavan repliikkinsä:

Voisinko soittaa sinulle joskus?

Haluaisitko käydä jossain lauantaina?

Voisimmeko rakastella intohimoisesti jo tänään? Sopsisiko se sinulle?

Mutta hän ei kysy mitään sellaista. Hän ei edes kysy nimeäni – kohottaa vain kätensä ja sanoo: ”No, hyvää yötä sitten.”

Ja kävelee pois.

Mitä helvettiä?

4. LUKU

ENNEN

TOM

Daisy.

En saa silmiäni irti hänestä.

Käytökseni on aivan liian ilmiselvää. Daisy alkaa varmasti pitää minua ällöttävänä hyypiönä, jos aina vain tuijotan häntä kymmenen metrin päästä enkä koskaan tee aloitetta. Mutta tuijottamista on vaikea välttää. Daisy näyttää niin hyvältä tänään, kun hän seisoo koulun pihalla ystäviensä ympäröimänä. Hänen hiuksensa ovat päivänkakkaran keskiosan väriset ja näyttävät melkein auringossa välkkyvältä kullalta. Tiukka ruiskaunokinsininen neule myötäilee hänen vartalonsa pehmeitä kaaria.

Lopeta tuijottaminen, Tom. Älä ole ällöttävä.

Daisy kohottaa katseensa, ja jähmetyn hetkeksi. *Jään kiinni.* Odotan hänen siristävän sinisiä silmiään vihasesti, mutta niin ei tapahdu. Sen sijaan hänen huulilleen leviää pieni hymy. Pari hänen ystäväänsä huomaa meidän katselevan toisiamme, ja kuulen naurua. Erotan sanat ”Tom” ja ”niin söpö” samassa lauseessa.

”Jessus, Tom. Lopeta nössöily ja mene jo puhumaan sille!”

Paras ystäväni Mato nojautuu minua kohti ja supattaa viisauksiaan korvaani. Hänen hengityksensä haisee yhä tupakalta, vaikka hän on käyttänyt reilusti minttusuihketta peittääkseen hajun vanhemmiltaan. Elleivät he ole täysiä typeryksiä, heidän on pakko tajuta poikansa polttavan, mutta ilmeisesti he ovat päättäneet olla välittämättä siitä. Mato on nuorin viidestä lapsesta, ja hänen vanhempansa ovat jo periaatteessa luovuttaneet hänen suhteensa. Niin ainakin luulen. He ovat tyytyväisiä, kunhan hän ei hypää kerrostalon katolta.

”Menen puhumaan hänelle”, sanon.

En kuitenkaan liikahda. Jalkani ovat liimautuneet maahan.

Mato pyöräyttää silmiään niin dramaattisesti, että näen luomien välissä pelkkää valkoista. ”Jos joku tyttö katselisi minua niin kuin Daisy sinua, tässä vaiheessa hässisin häntä jo pukuhuoneen takana.”

Mato kuolaa jokaisen koulun tytön perään, ja he kaikki pitävät häntä ällöttävänä. Rehellisesti sanottuna hän on ällöttävä. Hänen oikea nimensä ei tietenkään viittaa matelijoihin. Hän sai lempinimensä alakoulussa, koska söi ötököitä – ihan oikeita ötököitä. Mato naposteli hyönteisiä välitunneilla, kun useimmat lapset pelasivat leikkikentällä polttopalloa. Useimmiten hän popsi muurahaisia. Eräänä päivänä hän löysi maasta niljakkaan etanan, toi sen lounastunnilla ruokalaan ja nielaisi sen hyvin teatraalisesti koko luokan edessä.

Sen jälkeen kukaan ei enää halunnut hengaila Madon kanssa. Joten kun minä istuuduin ruokalassa häntä vastapäätä, hän oli äimän käkenä. Ja nyt, kymmenen vuotta myöhemmin, olemme yhä parhaat kaverit. Hän lopetti ötököiden syömisen – ainakin julkisesti – mutta hänellä ei vielääkään ole paljon ystäviä.

Mitä se kertoo tyypistä, että häntä kutsutaan ”madoksi” vielä seitsemäntoistavuotiaanakin? Toisaalta voi kysyä, mitä minusta kertoo se, että hän on paras kaverini? *Ainoa* kaverini.

Hänen mahdollisuuksiaan tyttöjen kanssa ei paranna sekään, että vaikka hän on kahden viime vuoden aikana venähtänyt yli 180-senttiseksi, hänen painonsa on noussut vain kymmenisen kiloa siitä, kun hän oli vielä 150-senttinen. Hän näyttää melkein kävelevältä luurangolta, joka on vetänyt päälleen t-paidan ja farkut ja jolla on naama täynnä finnejä.

Hän irvistää minulle ivallisesti. ”Mitä helvettiä pelkää? Sinä hän *tiedät*, että Daisy pitää sinusta.”

Kohennan reppuni olkahihnaa. ”Hyvä on.”

Hänen kasvonsa kirkastuvat. ”Ja kun menet hänen luokseen, voitko puhua minusta hyvää Alisonille?”

”Totta kai”, sanon vain saadakseni hänet tyytyväiseksi, vaikka Madolla olisi paremmat mahdollisuudet päästä treffeille Victoria’s Secret -mallin kanssa kuin Daisyn parhaan ystävän.

Sydän jyskyttää rinnassani, kun kävelen kohti Daisya ja hänen ystäväjoukkoaan. Tytöt seisovat koulun sisäänkäynnille johtavien portaiden juurella seinään ltkäistyjen mainoslehtisten edessä. Daisyn pään vieressä on mainos tämänvuotisesta koulumusikaalista, jonka ensi-ilta on kahden viikon kuluttua – *Grease*. Sen vieressä on mustavalkoinen valokuva teinitytöstä, jonka alla lukee ”KADONNUT”. Tunnistan luokkatoverimme Brandi Healeyn kasvot. Hän karkasi kotoa kauan sitten, lukuvuoden alussa, ja juuliste on jo ryppyinen ja haalistunut.

”Tom!” Daisyn kasvot sädehtivät, kun olen kuulomatkan päässä. ”Luulin, että olisit tukiopettajana tänään!”

Pudistan päätäni. Olen aina ollut hyvä matematiikassa ja luonnontieteissä, ja olen toiminut tukiopettajana jo lukion ensimmäiseltä luokalta lähtien. Viime lukukaudella opetin kolmena päivänä viikossa saadakseni vähän lisätienestettä, mutta tänä keväänä vain kahtena päivänä viikossa. On mukava kuulla, että Daisy tietää aikatauluni. ”En enää tällä lukukaudella.”